

רע"פ 2744/13 - מנשה אברמוב נ' מדינת ישראל

רע"פ 2744/13 - מנשה אברמוב נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 2744/13

מנשה אברמוב

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[30.04.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 4.4.2013, בעפ"ת 26056-03-13, שניתן על-ידי כב' השופט ר' בן-יוסף

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, שניתן על ידי כב' השופט ר' בן-יוסף, בעפ"ת 26056-03-13, מיום 4.4.2013. בפסק דינו, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בתל אביב-יפו (להלן: בית המשפט לתעבורה), אשר ניתן על ידי כב' השופטת ד' ורד, בתת"ע 7870-01-13, מיום 5.3.2013.

רקע והליכים קודמים

כתב האישום

2. ביום 25.3.2012, נשלחה אל המבקש, באמצעות דואר רשום, "הודעת תשלום קנס" בסכום של 500 ₪, בגין ביצוע עבירה, בניגוד לתקנה 21(ב)(3) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, האוסרת על עובר דרך להפריע לתנועה או לעכב אותה. בהודעה זו נטען, כי ביום 11.10.2011, בשעה 15:30, גרם המבקש להפרעה לתנועה, כאשר נהג במונית, ברחוב דיזנגוף 61 בתל-אביב. הדיון בבית המשפט לתעבורה

3. מאחר שמדובר בעבירת "ברירת משפט", שלח המבקש למשטרת ישראל בקשה להישפט. ביום 19.9.2012, נשלח אל המבקש, באמצעות הדואר הרשום, כתב אישום שהוגש בעניינו, וכן הזמנה למשפט בבית המשפט לתעבורה בתל אביב-יפו. המבקש התייצב, ביום 5.3.2013, לדיון שנקבע כאמור, ובמהלכו הוקרא לו כתב האישום, והוא הודה בעובדותיו. המבקש טען, כי עצר במקום על מנת לאסוף למוניתו את אשתו, ואישר כי היו במקום העצירה עמודים האוסרים את החניה. לטענת המבקש, "היו [במקום] 30 מוניות וכולם עוצרים".

4. על יסוד הדברים הללו, הרשיע בית המשפט לתעבורה את המבקש בעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים לעונש, הטיל בית המשפט על המבקש קנס בסכום של 500 ₪, הוא סכום הקנס המקורי, על פי כתב האישום, והחליט כי קנס זה יחולק לשני תשלומים שווים ורצופים. בית המשפט לתעבורה ציין בגזר דינו, כי לחובתו של המבקש עבר תעבורתי מכביד, הכולל נהיגה ברכב בזמן פסילת רישיון. הדיון בבית המשפט המחוזי

5. המבקש ערער, הן על הרשעתו והן על העונש שהוטל עליו, לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו. בערעורו, טען המבקש כי כתב האישום, אשר נמסר לו בדואר במסגרת "הודעת תשלום קנס", שונה מכתב האישום שהוגש לבית המשפט לתעבורה ועל פיו הוא הורשע. עוד הוסיף וטען המבקש, כי גילה את השינוי בין שני הנוסחים רק לאחר מתן גזר הדין בעניינו.

6. ביום 4.4.2013, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש, הן על הכרעת הדין והן על העונש. בפסק דינו, נתן בית המשפט המחוזי את דעתו להבדלים בין שני כתבי האישום: בהודעת תשלום קנס שקיבל המערער בדואר, ואשר כללה הזמנה לדיון, שנקבע ליום 5.3.2013, נטענו העובדות הבאות: "גרמת הפרעה לתנועה כשנהגת ברכב הנ"ל בדרך בכך שמפורט בנסיבות, בניגוד לתקנה 21(ב)(3) לתקנות התעבורה". לעומת זאת, כתב האישום, אשר הוגש לבית המשפט לתעבורה, תוקן בכתב יד, ונכתב בו כדלקמן: "גרמת הפרעה לתנועה כשנהגת ברכב הנ"ל כשנעצרת בנתיב הימני מתוך שניים וחסמת נתיב נסיעה, בניגוד לתקנה 21(ב)(3) לתקנות". בית המשפט המחוזי עמד על כך, שלפי סעיף 91 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי), ככל שתובע מבקש לתקן כתב אישום "עד לתחילת המשפט", עליו למסור הודעה על-כך לבית המשפט, אשר "ימציא העתק מן ההודעה לנאשם". לאחר תחילת המשפט, יתוקן כתב האישום רק באישור בית המשפט "ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן" (סעיף 92 לחוק סדר הדין הפלילי). בית המשפט המחוזי קבע, כי אין בנמצא בתיק בית משפט קמא כל הודעה על תיקון, או בקשה לתיקון כתב אישום, ולפיכך נראה, כי נפלה שגגה באופן תיקון כתב האישום על-ידי המאשימה.

יחד עם זאת, ציין בית המשפט המחוזי, כי לא זו בלבד שכתב האישום המתוקן הוקרא למבקש בבית המשפט לתעבורה, אלא שכתב האישום המקורי, אשר נשלח למבקש, הפנה, בחלק הנוגע לתיאור העובדות, לנסיבות המקרה, כפי שאלה נכתבו על-ידי השוטרי בכתב ידו, בזמן אמת. אותן נסיבות היו בידיעתו של המבקש, והוא הודה בעובדות אלה, בפני בית משפט קמא.

לאור האמור, החליט בית המשפט המחוזי לדחות את ערעורו של המבקש, על הרשעתו בדין, וזאת חרף הפגם הדיוני, הנעוץ בתיקון כתב האישום. בית המשפט איזכר, בהקשר זה, את סעיף 215 לחוק סדר הדין הפלילי, לפיו "בית המשפט רשאי לדחות ערעור אף אם קיבל טענה שנטענה, אם היה סבור כי לא נגרם עיוות דין". בעניינו, סבר בית המשפט המחוזי כי לא נגרם כל עיוות דין למבקש.

לעניין העונש, החליט בית המשפט המחוזי שלא להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא, בציינו, כי בית משפט קמא הסתפק בהטלת קנס, באותו סכום בו חוייב המבקש בהודעת הקנס המקורית, אשר נשלחה אליו. לפיכך, כך נקבע, לא נפגעו זכויותיו של המבקש, בשל בחירתו לעמוד על קיום משפט בעניינו. עוד הזכיר בית המשפט המחוזי את העובדה, כי בית משפט קמא קבע כי המבקש ישלם את הקנס בשני תשלומים. התוצאה היא, דחיית ערעורו של המבקש על שני חלקיו.

הבקשה לרשות ערעור

7. בבקשת רשות ערעור, שהגיש המבקש בעצמו, הוא משיג הן על הרשעתו והן על עונש הקנס שהושת עליו. בבקשתו, פירט המבקש את נסיבותיו האישיות - הוא כבן 57 שנים, פרוד מאשתו, מתגורר במחסן, ומתקיים מקצבת נכות שהוא מקבל מהמוסד לביטוח לאומי. עוד ציין המבקש, כי כיום הוא מצוי בשלילת רישיון, בגין עבירות שהורשע בהן לפני כ- 5 שנים. לגופו של עניין, חזר המבקש על גרסתו, כפי שזו הוצגה בערכאות הקודמות, וטען כי עצר עם מוניתו כדי לאסוף את אשתו, במקום שבו כל שאר המוניות עוצרות, על מנת לאסוף נוסעים. לטענתו, הוא רק עצר במקום ולא החנה את רכבו, והוא הסביר את הדבר לשוטר שרשם את הדו"ח, אך ללא הועיל. עוד טען המבקש, כי כתב האישום בעניינו שונה, מבלי שהוא ידע על כך, ומבלי שניתנה לו האפשרות להתגונן מפני כתב האישום החדש. המבקש ציין, כי מדובר במעשה חמור "שבו מזלזלים באזרח הפשוט בגלל שלא הייתי מיוצג".

אשר לעונש שהוטל עליו, טען המבקש, כי סכום של ₪ 500 נחוץ לו על מנת להתקיים במשך חודש תמים, ובקשתו היא, כי ייעשה עמו צדק.

דיון והכרעה

8. למקרא האמור בבקשה לרשות ערעור ובצירופותיה, נחה דעתי כי אין עילה להיענות לה. כלל מושרש הוא, כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי", בפני בית-משפט זה, תינתן באופן מצומצם ובמקרים נדירים, בהם מתעוררת שאלה עקרונית, בעלת חשיבות משפטית או ציבורית נכבדה, החורגת מעניינם של הצדדים הישירים לה, או כאשר דחיית הבקשה עשויה לגרום למבקש עיוות דין (ראו, לעניין זה, רע"פ 1271/13 סיוסה נ' מדינת ישראל (7.3.2013); רע"פ 1588/13 סובחי נ' מדינת ישראל (11.3.2013); רע"פ 1967/13 חסן נ' מדינת ישראל (24.3.2013); רע"פ 2197/13 ג'מאל נ' מדינת ישראל (17.4.2013)).
- במקרה דנן, לא זו בלבד שטענותיו של המבקש אינן מעלות כל שאלה משפטית או ציבורית כבדת משקל, אלא שאף לא נעשה ניסיון ממשי מצד המבקש, לטעון זאת. עיון בבקשה מגלה, כי טענותיו של המבקש הינן ערעוריות באופיין, ואין להן מקום בהליך מעין זה. כפי שצינתי בהחלטות קודמות, אין בידי לאפשר, במסגרת בקשה לרשות ערעור, מעין "מקצה שיפורים", בבחינת ערעור נוסף על פסק דינו של בית המשפט המחוזי (ראו, בהקשר זה, רע"פ 158/13 עוז נ' מדינת ישראל (7.2.2013); רע"פ 2061/13 כהן נ' מדינת ישראל (21.3.2013); רע"פ 2742/13 עיסא נ' מדינת ישראל (28.4.2013)). בנסיבות אלה, ברי כי דין הבקשה להידחות.
9. עוד ראוי להזכיר מושכלות ראשונים, לפיהן טענות בדבר חומרת העונש, אינן מהוות, כשלעצמן, עילה לדיון ב"גלגול שלישי", בפני בית משפט זה, אלא במקרים חריגים, של סטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות (רע"פ 1756/13 תורג'מן נ' מדינת ישראל (10.3.2013); רע"פ 1749/13 דשן נ' מדינת ישראל (14.3.2013); רע"פ 2638/13 עובדיה נ' מדינת ישראל (28.4.2013)).
10. למעלה מן הצורך, אבקש לייחד מספר מילים לגופם של דברים. בית המשפט המחוזי לא התעלם מהשגגה אשר נפלה באופן תיקון כתב האישום, בהדגישו כי מטרתם של סדרי הדין הינה, בראש ובראשונה, להגן ולשמור על זכויות הנאשמים. עם זאת, הובהר כי במקרה דנן, כתב האישום המתוקן הוקרא למבקש בבית המשפט לתעבורה, והוא הודה בעובדותיו. אשר על כן, וכפי שאף קבע בית המשפט המחוזי, לא נראה כי נפגעו זכויותיו הדיוניות של המבקש, ונראה בעליל, כי לא נגרם לו כל עיוות דין.
- בנידון דידן, הוחל, בצדק, סעיף 215 לחוק סדר הדין הפלילי, שעה שבית המשפט המחוזי דחה את הערעור, למרות הפגם שנפל בהליך (ראו, לעניין זה, ע"פ 866/95 סוסן נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1), 798 (1996)).
- אין צריך לומר, כי גם בשאלת העונש אין מקום ליתן רשות לערער, לאחר שבית המשפט לתעבורה הסתפק בקנס המקורי, בסך 500 ₪.
11. סוף דבר, משלא מצאתי כל הצדקה לדון בעניינו של המבקש במסגרת הליך שיפוטי נוסף, הנני דוחה את הבקשה למתן רשות ערעור.
- ניתנה היום, כ' באייר התשע"ג (30.4.2013).